

LOVKYŇĚ ČARODĚJCŮ

MOŘE
VĚČNOSTI

AUTORKA NEW YORK TIMES BESTSELLERŮ

JODI LYNN ANDERSONOVÁ

bambóok

bambôok

LOVKYNĚ ČARODĚJCŮ

MOŘE
VĚČNOSTI

JODI LYNN ANDERSONOVÁ

Tině – jasnému světlu

Tato kniha je beletristické dílo. Veškeré zmínky o historických událostech, skutečných osobách nebo místech jsou založeny pouze na literární fikci. Ostatní jména, postavy, místa a události jsou výsledkem autorčiny představivosti a každá podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, ať už žijícími, nebo mrtvými, je zcela náhodná.

Z oblak si tvoříš svět, vznášíš se na křídlech.
Země ti příběhy vypráví, ty pěvcem jsi písní jímavých.
Čtenáři, nazpět do šlépějí svých pohlédni. Ač to sotva víš,
dík tobě teď ze stop tvých září luny svit.

*Nápis na polštáři s křížkovou výšivkou
v Jasnodějčině domě*

PROLOG

Uprostřed noci sedí u okna domu na konci Waterside Road dvě ženy a dívají se na moře. Naklánějí se na židlích jedna k druhé, jako by je vzájemná blízkost mohla ochránit před něčím, čeho se bojí. Zvenčí se do skla opírá mrazivý vítr. Je novoluní a Annabelle Oaksovou svírá nepříjemný pocit, že se něco blíží. Elaine Bartleyová po její levici má na sobě mikinu s nápisem Možná se mylím, ale spíš ne, napsaným velkými vybledlými písmeny. Listuje stránkami mysteriózního románu, ale na čtení se nedokáže soustředit. Annabelle vypadá v šatech se stupňovitými volány elegantně, přestože je umazaná od barvy, kterou štětcem nanáší na plátno a roztírá ji.

Jsou nesourodou dvojicí, a přesto se od odchodu svých dcer již celé měsíce večer co večer scházejí, aby tento rituál pozorování, hlídání a čekání prováděly společně. Mezi nimi leží na stole rozložený list papíru. Annabelle se od něj nikdy nevzdaluje, ani když spí. Je to vzkaz, který tu jejich dcery zanechaly tu noc, kdy odešly:

Najdu ho – vím, co dělám, píše se v něm. A pod tím je dole šikmo přes papír napsáno: Já jdu taky.

První věta působí úhledně a vyrovnaně, jako by těch několik slov, která obsahuje, autorka pečlivě uvážila. Druhá větička je nakloněná a divoká, jako by byla napsána chvatně... Jako by pisatelka doháněla dívku, která už byla na odchodu.

Tento vzkaz ženy ukázaly policii – a ta se domnívá, že dívky utekly, aby vypátraly své ztracené otce (a že je nikdy nenajdou). Ale Annabelle samozřejmě ví, co zpráva znamená.

Do místnosti vpluje námořník ve žluté pláštěnce a pak cestou do kuchyně projde přímo skrz Elaine. Ta se zachvěje.

„To byl Soggy,“ promluví Annabelle. „Promiň. Od té doby, co přišel o Mazanou Agátu, je opravdu dost roztržitý.“

Paní Bartleyová se znovu otře, rozhlédne se kolem sebe a pak se vrátí ke knize. Nemá vhléd: nevidí duchy, kteří se míhají po místnosti, ale cítí z nich chlad. Tento pokoj, třebaže by skoro každému připadal prázdný, je ve skutečnosti plný duchů. Od chvíle, kdy Rosie odešla, se jich každý den objevuje víc a víc, přicházejí i duchové z okolních měst a okresů, snaží se nahlédnout do domu rodiny Oaksových a k ránu se rozprchnou zpátky do svých hrobů. Smrtí Zlodějky vzpomínek se stal ještě slavnějším než dřív.

Annabelle ví, že její společnice jí všechno věří: o existenci duchů, čarodějců (tedy čarodějnic a čarodějníků), Měsíční bohyně i boje mezi silami dobra a zla je Elaine přesvědčena. Ví, že je snazší věřit v nemožné věci než v to, že někdo, koho milujete, je skutečně ztracen; je lepší myslet si, že se vaše dcera vydala na nebezpečnou cestu, kterou si sama zvolila, než přijmout jinou možnost. Ale Annabelle si také uvědomuje, že Elaine neví o čarodějích dost na to, aby se jich bála tak, jak by měla.

Konečně se Annabellina návštěvnice zvedne. „Jdu domů,“ oznámí a jemně Annabelle položí ruku na rameno, pak se otočí a pomalu zamíří ke dveřím. Většinu večerů tráví zde, dokud jí nezačnou klesat víčka. A pak se další večer vrátí s kruhy pod očima.

Když odejde, Annabelle se vrátí k malování a rozmáchlými i jemnými tahy štětce vytváří portrét své babičky. Stejně jako u všech jejích ostatních prací, i v tomto obraze je cosi zlověstného. To, co Annabelle ztvárňuje, nezadržitelně získává jakýsi temný podtón: květiny ve

vázách vadnou, tváře se mračí, lesy jsou bičovány bouřemi. Babiččiny oči jako by před něčím varovaly.

„Jsou tam venku, plavou a čekají na mě,“ promlouvá Annabelle do prázdna – k obrazu, duchům, stěnám, vzduchu, hvězdám.

V duchu vidí své děti: Rosie, malou, svéráznou, silnou a statečnou, a Vlka, chlapečka, kterého znala jen chvíli, než jí byl ukraden. Vzpomínka na den narození obou dětí, jež se k ní teď vrátila, ji bolí. Pevný, důvěřivý stisk Vlkovy ručičky, sladká vůně jeho hlavicky, široce rozevřené chlapcovy oči, hledící na svět. Když zmizel, Rosie plakala a zoufale po něm natahovala ruce.

Jedno dítě jí ukradli. Druhé vyrostlo a jako zloděj se s nejlepším kamarádkou v noci vykradlo zachránit bratříčka, ať už je kdekoli.

A proto Annabelle vstane ze židle, aby se zadívala na moře. Jsou tam a plavou, pomyslí si a hledí na chladné temné vlny Atlantiku. A já je nedokážu ochránit.

♦ ♦ ♦

Osamělý dům svítí celou dlouhou noc jako maják. Annabelle nesnáší, když ji duchové těsně před svítáním nechávají samotnou, a když se blíží rozbřesk, s lítostí sleduje, jak tmou odplouvají do lesa. Ví, že se za soumraku vrátí, ale ji čeká další den bez Rosie. Dvůr utichne a zklidní se. A pak... to uslyší. Šumění stromů, jako by si listy šeptaly o něčem, čeho se bojí. Ale za chvíli úplně zmlknou.

A Annabelle náhle pochopí proč.

Na okraji dvora, kde se tráva setkává s horizontem moře, stojí postava. Annabelle se začnou třást ruce.

Čarodějnice stojící na druhém konci dvora se ani nepohne. Je dost daleko, takže z její tváře je v matném světle viditelný jen bílý ovál.

Annabelle ji nepoznává, ale stejně ví, co je zač.

„Annabelle Oaksová,“ zvolá ta bytost do strnulého vzduchu, „tvoje dcera zemře.“

Slyšet něco takového je pro Annabelle asi takové, jako by jí na krk pověsili těžký balvan.

Pak se čarodějnice otočí a snese se na stezku u útesu. Stihne to jen tak tak, pouhou chvílí před východem slunce. Jakmile zmizí z dohledu, Annabelle klesne k zemi a veškerá síla ji opustí.

Kdyby mohla, doplavala by k Rosie.

Ale tam ji nemůže dopravit ani žádný člun, žádná ponorka.

Existuje pouze jeden způsob, jak cestovat Mořem věčnosti.

A Rosie si jej vzala s sebou.

KAPITOLA 1

Když žijete osmaosmdesát dní v břiše kouzelné velryby, nudíte se. Moje nejlepší kamarádka Germ a já si to snažíme vynahradit hraním vojny.

„Ty máš všechna esa,“ povzdychne si Germ. Rozvaluje se v pohodlném křesle a jí tortillové chipsy Doritos. „Vždycky je dostaneš.“

„To přeháníš,“ namítnu. Ale má pravdu, dostávám je.

Podívám se na pomačkané karty ve své ruce. Od nástupu do velryby jsme s nimi hrály už tisíckrát. Moje hromádka je obrovská a Germina se tenčí. Takhle je to pořád a pořád: ačkoli v téhle hře o výsledku rozhoduje náhoda, Germ nakonec vždycky vyhraje. Vítězství mám na dosah, skoro se ho dotýkám, ale jsem si úplně jistá, že mi zase uteče.

Nikdo by samozřejmě nečekal, že tu najde dvě dvanáctileté holky, které hrají karty a cpou se. A rozhlédnete-li se kolem, vůbec byste nepoznali, že se nalézáme uvnitř nestárnoucí bytosti, která cestuje časem. Pokud to tady vůbec něco připomíná, tak dům Germiny babičky, kde jsem jednou byla na návštěvě, když jsme byly malé.

Napravo je naše ložnice s oranžovým kobercem a dvěma postelemi, kde spíme. Uprostřed je televize a dvě ošuntělá křesla, mezi nimi stolek a na něm misky plné našich oblíbených

pochoutek. Stojí tu také jídelní stůl, na zemi leží huňatý koberec. Dokonce tady máme i běžecký pás a mini trampolínu pro Germ, protože ta nedokáže dlouho klidně sedět.

Přesto zde několik věcí naznačuje, že už nejsme v Kansasu. Zaprvé se nad námi klene obří skleněné „střešní okno“, které nám poskytuje výhled na modrou vodu oceánu nad námi. V místnosti jsou rozmístěny cestovatelské brožury. Nabízejí návod na výlety do doby kamenné či bronzové i do specifických epoch, jako je éra dynastie Chan nebo Korjo, říše Guptů a tak dále. K dispozici je také obrovská výpravná celobarevná kniha s názvem *Vítejte v Moři věčnosti*, která poskytuje základní informace o kouzelných bytostech žijících v oceánu času a obsahuje děsivý životopisný profil někoho, kdo si říká král pirátů, a jeho armády kostlivců. A také přehled pravidel, která je třeba dodržovat při cestování časem. Patří k nim například tato:

*Nechcete-li vytvořit problematickou
červí díru, nesmíte vstoupit do cesty
svému minulému či budoucímu já.*

*Lidé z minulosti vás nevidí,
pokud nemají vhléd.*

*Dokud vaše cesta neskončí,
nevracejte se do výchozího bodu.*

Kniha a brožury ležely v dárkovém koši, který tu na nás čekal, když jsme se nalodily. Přesně takové dostáváte v lepších hotelech – obsahují barevné papírové kapesníčky, jablka, hrušky, ananas a čokoládové tyčinky, rezervní zubní pastu a několik papírů s informacemi o ubytování. Čokoládu už jsme s Germ dávno

snědly, o ovoce jsme se taky postaraly, z měkounkých kapesníků jsme si vyrobily malé kuličky a střílely jsme je po sobě brčkem.

Každopádně máme v podstatě všechno, co dvě dvanáctileté holky mohou na cestách časem potřebovat – kromě svých maminek, školy a lidí kolem sebe.

Germ má teorii, že velryba (kterou pojmenovala Mlas-kal, protože její oblíbené jméno *Pascal* se k ní nehodilo) svým pasažérům poskytuje vše podle jejich osobitých potřeb, a proto dostáváme tortillové chipsy Doritos a sladké plněné taštičky Pop-Tarts. (První tři dny jsem Pop-Tarts jedla tak dlouho, dokud jsem se nepozvracela.) To také vysvětluje, proč jsou na stěně vedle její postele nějakým kouzlem nalepené fotky Germina kamaráda Donga Danielse a olympijských sportovkyň, zatímco na mé straně leží mé oblíbené knihy jako *The Secret Garden*, *One Crazy Summer* a *Because of Winn-Dixie* a některé z těch, které jsem měla ráda jako malá, jako *The Snowy Day*. Objasňuje to také, proč v televizi neustále běží Germin milovaný pořad *LA Pet Psychic* o telepatické komunikaci se zvířaty a proč máme na konferenčním stolku několik výtisků časopisu *Pet Psychic*. Všude také stojí svíčky s vůní skořice (Germ je zbožňuje) a vedle nich leží krabičky sirek, abychom si je mohly zapálit.

Máme vše, co potřebujeme. Ale pravda je, že čas uvnitř velryby se zdá nekonečný, a to asi proto, že opravdu je. Podle mě se dá s jistotou říct, že ve vnějším světě (v tom, který jsme nechaly za sebou) čas plyne... ale uvnitř naší velryby se zastavil. Víím to, protože mám malý náhrdelník s přesýpacími hodinami, který mi darovala jedna čarodějnice, a zatím jimi nepropadlo jediné zrnko písku... Divné, protože podle Germiných hodiněk již uplynulo osmdesát osm dní. *Tento čas* (náš domácí čas) sledujeme tak, že pokaždé když Germiny hodinky ukáží poledne, uděláme značku

fixem (díky, Mlaskale!). Takže čas se tak nějak posouvá dopředu, a zároveň stojí na místě.

Každopádně se nesnesitelně nudíme, a tak si dny krátíme tím, že zkusíme nejméně padesát způsobů, jak si namalovat oční linky, sehrály jsme nejméně tisíc partií vojny, nehty na nohou si lakujeme všemi barvami duhy, pořádáme hodinové soutěže v říhání a všechny kluky z naší školy hodnotíme podle jejich roztomilosti. (Germ zbožňuje Donga a říká, že když se holka podívá na kluka, není na tom nic špatného. Dong stejně nezná pravý důvod, proč jsme zmizely, a klidně si může myslet, že jsme mrtvé.)

Probíraly jsme, jaká bude sedmá třída, pokud se jí tedy aspoň částečně dožijeme, a já jsem slíbila, že se nechám Germ zatáhnout na další večírky, a aspoň se pokusím mít ráda její druhou nejlepší kamarádku Bibi Westovou (která teď chce, aby jí všichni říkali celým jménem, tedy Bibiana, jenže my si na to nemůžeme zvyknout a vždycky zapomeneme). Přečetly jsme všechny cestovní průvodce, které jsme od Mlaskala dostaly. Naši nejdůležitější knihu – *Průvodce lovkyně čarodějů* – jsme přečetly tisíckrát dopředu i pozpátku. Germ pro mě vyrobila speciální náramek přátelství, který mi na zápěstí drží píšťalku z velryby. A teď... teď jsme zpátky ve válce.

„Ach! No, že je Mlaskal sladký?“ vypískne Germ. Dívá se na malou miskou s bonbóny M&M's, která se objevila vedle mě. Zírám na ně a koušu se do jazyka. Zdá se, že Mlaskal předvídá všechny naše potřeby. (Dělá to velice nenápadně. Jen se na chvíli podíváte jinam, mrknete nebo se zasníte, a on na vás hned něco změní.) JENŽE Mlaskal taky dřív sloužíval čarodějnici (teď je pravda už mrtvá), jejíž píšťalka nyní patří nám.

„Nejspíš by byl stejně tak ochotný vyhovět ve všem čarodějům,“ uvažuju. „Nám dá M&M's... a jim nachystal třeba kotlíky na vaření dětí.“

„Pšššt. Mohla bys zranit jeho city,“ zasyčí Germ a pohlédne na klenutý strop nad námi.

Mlaskal se zachvěje. Což ve mně na okamžik vyvolá paniku. Vždycky jsem nervózní, když pomyslím, že by se na Mlaskalovi mohlo kdykoli něco pokazit. Globálně vzato jsme přece pouze velmi malé plavidlo obklopené spoustami mořské vody, ve které bychom se mohli utopit.

„Vidíš?“ řekne Germ s výčitkou v očích.

„Vyhybal se té chobotnici,“ vysvětluju a ukážu střešním oknem na obrovského červeného tvora, který se vznáší nad námi a kolem nás.

Germ zjihne a usměje se. „Pokaždé když přijde na chobotnice, vzpomenu si na první třídu.“

Položím na stůl eso a zmateně si беру Germina kluka. *A je to tady.*

Tohle byl jeden z neslavných momentů mého dětství. Ve škole jsme hráli hru, při které si každý vybírá partnera, dokud někdo ze zúčastněných nezůstane sám jako kůl v plotě. (Mě se na nic neptejte, já tenhle rafinovaný druh mučení nevymyslela.)

Germ už si někdo vybral, takže jsem věděla, že nakonec zůstanu sama já a bude to strašně trapné. A tak když se hra zúžila asi na tři lidi, ukázala jsem z okna a zakřičela, že nás z vesmíru napadli fialoví osmirucí mimozemšťané a všichni musíme utíkat jako o život. Nějak se mi podařilo být tak přesvědčivá, že se všichni podívali oknem na oblohu.

„Bylo to super,“ prohlásí Germ a pomine fakt, že mystifikovat ohledně invaze mimozemšťanů se ukázalo ještě mnohem trapnější než zůstat třet jako poslední ve hře. Položí na stůl své jediné eso a je vojna. Proti mé pětce se sedmičkou vyhrává a získává hromadu karet. A pak další vojna a Germ opět vyhrává. Moje hromádka se zmenšuje.

Cítím, jak se mi na tváři objevuje neradostný úsměv. Germ na mně zjevně připadá spousta věcí okouzlujících, i ty, které bych si přála změnit – třeba to, jak se mračím na lidi, co neznám, a že se většinu času ve škole dívám z okna a představuju si, jak by bylo krásné vejít do dveří, které vedou do oblak, a ocitnout se daleko ode všech kromě mé nejlepší kamarádky.

Pokládá devítku, takže zase vojna. Zatímco jsem přemítala o svých nedostacích, jí se podařilo získat moje poslední dvě esa. Ach jo.

Zbytek hry probíhá v podobném duchu. Germiny ruce jen kmitají, když mě připravuje o mé nejvyšší karty. Všechny jsou brzy pryč. Omluvně na mě pohlédne.

„Promiň, Rosie, opravdu jsem chtěla, abys vyhrála.“

„Nic se neděje,“ odvětim. „Taky jsem chtěla, abys vyhrála.“

Zívne. „Půjdu spát.“

Odejde do našeho pokoje a převlékne se do sytě růžového pyžamového kompletu, který jí samozřejmě nachystal Mlas-kal a který jí ke světle růžovým pihovatým tvářím a jahodově blond vlasům úžasně sluší a dokonale se přizpůsobuje její statné postavě. Já se převléknu do volného trička a plandavých flanelových kalhot. Germ si vyčistí zuby a pak si umyje obličej tím novým přípravkem, který zrovna používá. Přejedu si zuby kartáčkem, ale mytí vynechám. Germ řekne do zrcadla „Vypadám skvěle“ a zaleze do postele. Je to vodní postel, o které vždycky snila. Pohlédnu na svůj vlastní odraz v zrcadle: neučesané hnědé vlasy, na mou pusu příliš velké zuby a ramena vzhledem ke krku příliš vysoko. Celý život jsem čekala, až konečně začnu pořádně růst, a když to teď přišlo, zdá se mi, že každá část mého těla roste jinou rychlostí.

Germ poklekne u postele a vykoná svůj večerní rituál: pomodlí se Zdravas Maria a Otče náš. Pak se pro jistotu pomodlí

i k Měsíční bohyni. U katolíka není zrovna běžné, aby věřil v bohyni žijící na měsíci, ale Germ je samorost.

„Měsíční bohyně,“ promlouvá ke stropu, „prosím, postarej se o Mořice, ať už je kdekoli... I kdyby už nebyl.“

Zavravorám a zabolí mě v hrudi. Naposledy jsme ducha Mořice, našeho přítele, viděly tu noc, kdy přišla Časová čarodějnice a udělala mu něco strašného. (Nejspíš se nikdy nedozvíme co.) Mortimer byl už dávno mrtvý, když jsem ho znala jako Mořice, ale teď je na tom nejspíš *hůř* než mrtvý.

„A prosím,“ dodá Germ, „pošli někoho, nejlépe dospělého, aby nám pomohl zabít čarodějce.“ Na vteřinu otevře oko, aby se na mě podívala, a pak ho zase zavře. „Rosie je samozřejmě skvělá a jsem si jistá, že to zvládne,“ vykládá nepřesvědčivě, „ale stejně, nějaká pomoc by se hodila. Děkuju.“

Pak si lehne. Leží se zavřenýma očima, ale stále mluví.

„Co myslíš, že teď dělá moje máma?“ zeptá se.

Chvilí nic neříkám, ale pak to vyslovím: „Stýská se jí po tobě.“

Germ si povzdechne a krátce se odmlčí, než pokračuje.

„Myslíš, že u Bibi teď někdo přespává? Možná je pátek večer. Když jsi v sedmé třídě, v pátek večer bývají večírky.“

„Myslím, že večírky jsou spíš až na střední škole,“ uklidňuju ji, i když u Bibi přespává dost lidí.

Germ přikývne. Oči má stále zavřené a na rtech jí hraje neurčitý úsměv.

„Nechci přijít o sedmou třídu,“ přizná.

„Já vím, Germ,“ opáčím.

„Ale tady chci být taky.“

„Já vím.“

A navzdory tomu, proč tady jsme, kam máme namířeno a proč jsme se vůbec v té velrybě ocitly, Germ rychle usíná a spí spánkem neohrožených a odvážných.

Zůstávám vzhůru; nejsem ani neohrožená, ani odvážná. Ke mně odvaha ještě nedorazila.

Když se budeš chtít dostat *ke mně*, budeš muset projít *přes ně*. To říkala Časová čarodějnice, když ke mně přišla. Zbývá jedenáct čarodějců. A jestli mám Vlka zachránit, musím je všechny zabít.

V rozporu se všemi zákony zdravého rozumu se nějak stalo, že poslední a jedinou lovkyní čarodějců na světě jsem já, Rosie Oaksová – holka, která zapomíná udělat domácí úkoly, pozoruje mraky a neumí se spřátelit, holka, která se na školních plesech schovává v koutě, a když si druzí vybírají partnery, zůstane vždycky na ocet.

Germ bych to nikdy neřekla, ale *vím jistě*, že to nedokážu.

Plna neklidu tichounce kráčím do přední části našeho plavidla a vystoupám po třech schodech pokrytých kobercem nahoru do uklidňujícího prostoru, který se jako velká ložnice rozprostírá nad Mlaskalovými ústy několik stop nad úroveň obývacího pokoje. Právě tam by se pravděpodobně nacházel jeho mozek, kdyby tato velryba nebyla kouzelným tvorem. Tento prostor je nejpodivnější a nejkouzelnější částí našeho plavidla. Říkáme mu „Vyhlídká“.

Dva sametové závěsy rozhrnuté po obou stranách rámuji tmavý otevřený prostor se dvěma pohodlnými koženými sedáčkami, stojícími proti černé vypouklé stěně. Na podlaze těsně před stěnou září stříbřitým světlem kruh – asi takový, jaký můžete vidět v noci v bazénu. Ale na rozdíl od světla v bazénu je *toto* světlo kouzelné a jeho paprsky nad námi a kolem nás vytvářejí jakousi kouli, která obsahuje trojrozměrné světelné obrazy.

Vznášejí se a poletují kolem mě a představují panoramatický pohled na oceán, který nás obklopuje – modré prostorové obrazy podmořských sopek, temných jeskyní na mořském dně, obrovských ryb a tak dále. Právě teď je tento zářící prostor kromě

občasných obřích medúz nebo chobotnic namodralý a prázdný a ukazuje oceán kolem nás jako převážně pustý.

V samém středu místnosti pluje plochá *mapa*, modrá a průsvitná, která se vznáší ve vzduchu.

Samotnou mapu vlastně tvoří dva překrývající se objekty: ploché, rovinné zobrazení sedmi kontinentů skutečného světa, které jsou rozloženy v souladu se svými zeměpisnými šířkami a délkami, a pevně stočená spirálovitá linie, jež krouží a víří nad ním. Jinými slovy, je to spirála, která se nachází uvnitř mřížky. Mřížka, jak jsme zjistily, představuje skutečný a konkrétní prostor Země. Spirála představuje čas a stáčí se dovnitř od okamžiku, kdy jsme opustily domov, k počátečnímu bodu přímo uprostřed, o němž se můžeme jen domnívat, že označuje počátek dějin. Spirála se vine dovnitř nad mapou kontinentů a zavinuje se tolikrát, že to nejde spočítat. (Předpokládám, že v tom je nějaké kouzlo; zdá se, že spirál je téměř nekonečné množství. Germ říká, že tu mapu moc „nechápe“, ale já si myslím, že je to docela krásné a symbolické.) A vždycky někde na ní pluje malá modře svítící velryba, která označuje Mlaskalovu polohu.

Pokud chcete plout Mořem věčnosti – platí to tak alespoň pro časovou velrybu –, dělá se to takto: chcete-li se dostat do Jižní Afriky roku 1890, následujete spirálu kolem dokola v tom konkrétním místě na mapě znovu a znovu, dokud se neocitnete v tom závitu spirály, který představuje čas, kam chcete vstoupit. Samozřejmě že projít celou spirálu nebo každý okamžik v dějinách by trvalo příliš dlouho na to, abychom o tom uvažovaly, ale Mlaskal si zkracuje cestu – odbočuje napříč přímo z jedné části spirály do druhé, i když s jakým záměrem tyto odbočky dělá, to upřímně řečeno nevíme.

Slova plovoucí vlevo od mapy určují, v kterém čase se nacházíme, což je užitečné. Právě teď v roce 1990 zřejmě proplouváme

kolem Jugoslávie. V pravém horním rohu mapy je plovoucími písmeny označen i náš cíl: San Francisco roku 1855. Pod tím je zapsán počet našich dní do příjezdu: šest. *Šest* dní velrybího času... a Germ pořád spí jako dřevo, zatímco mě zalije horko pokaždé, když vidím, že se to číslo snižuje! Šest dní, které mi zbývají, abych měla možnost ukrást si zpátky tu drahocennou osůbku, kterou mi uloupila Časová čarodějnice.

Na vypouklou stěnu při kraji tohoto prostoru jsem nalepila dvě fotografie. Na jedné jsou máma a táta předtím, než jsem se narodila (a než táta zemřel); tu mi opatřil Mlaskal. A druhou jsem si na palubu přinesla sama: je to starodávná fotografie mého bratra (jediná, kterou mám), jak stojí před starou budovou a dívá se někam za objektiv. Myslím, že se díval na čarodějnici, která ho vězní, protože vypadá jako zkamenělý.

Když se mámě před několika měsíci vrátila paměť, řekla mi, že jsem měsíc po jeho únosu proplakala. Říkala, že většina novorozenců pláče, ale já jsem byla k neutěšení, a když se na to dívá zpětně, věří, že mi srdce zlomilo právě to, že jsem přišla o své dvojče.

Mám jen tuhle fotku, protože je to jediné vodítko, které mi Časová čarodějnice dala tu noc, kdy stanovila pravidla své hry: na jeho záchranu mám třicet dní. Třicet dní, které začnou běžet, jakmile se dostaneme z této nadčasové velryby, dní, které sledují malé přesýpací hodiny zavěšené na mém krku.

Otočím se a jdu zpátky dolů, do našeho pokoje a do své měkké postele. Zpod peřiny si vytáhnou svítilnu *Lumos*, pojmenovanou podle kouzla Harryho Pottera, a posvítím jí na přehoz, takže se objeví malý svítící modrý ptáček. Je to kouzelná zbraň, kterou jsem si sama vyrobila, a představuje naši jedinou šanci.

Zachumlám se do peřin a sleduju, jak mi ptáček Drobek poskakuje po pokrývce nad mýma nohama. Přehodím jej přes pokoj, aby mi uklidil poličku s knihami. Od té doby, co jsme se

nalodily, jej učím všelijaké bláznivé kousky, nechávám ho nosit mi svačiny, tužky nebo cokoli jiného, pro co jsem líná si dojít sama. Teď se na mě dívá a vypadá maličký, rozechvělý a nejistý. „Vypadáš přesně tak, jak se já cítím,“ svěřím se mu.

Zhasnu svítilnu, převalím se na bok a snažím se usnout. Dívám se na záda spící Germ.

Někdy se mi podaří zapomenout, že jsme deset tisíc mil pod hladinou moře. Jindy ale oceán a jeho temné hlubiny za těmito zdmi nedovedu pustit z hlavy. Poslouchám Mlaskalovo sténání, tiché volání a velrybí zpěv, který se ozývá všude kolem nás. Germ často říká, že nám Mlaskal zpívá ukolébavku, ale já tomu nevěřím.

Začínám se propadat do spánku.

Ale pak se něco změní a mě to probudí.

Když v tlumeném světle zamrkám, uvědomím si, že se Mlaskal třese. Tentokrát prudce.

Germ vypadne z postele. Vlasy jí trčí přímo vzhůru.

Naše plavidlo se celé chvěje a mění směr. Mlaskal se prudce zakloní a i já se svezu z postele.

Stoupáme. Rychle.

„CÍL SE BLÍŽÍ,“ ozve se shora hlasitý, neosobní počítačový hlas.

„Co se to děje?“ zeptá se Germ a zalapá po dechu.

„Já nevím.“ Vymotám se z přikrývky a vleču se do přední části plavidla a nahoru po schodech. Na monitoru vidím klidný a prázdný oceán. Jako naše cílová destinace je stále uvedeno San Francisco rok 1855 a do přistání by nám mělo zbývat ještě šest dní.

„PŘIJÍŽDÍME DO CÍLE,“ ozve se hlas.

„Musíme se připravit!“ vydechnu.

Utíkám, kloužu, klopýtám zpátky k posteli a obě cítíme, jak Mlaskal vyrovnává polohu. Popadnu svítilnu, strčím si ji do kapsy a nervózně svírám prsty náhrdelník s přesýpacími hodinami.

Mlaskal se prudce zastaví a mně spadne srdce až do žaludku. Za chvíli to začne. Naše válka proti čarodějům. Je to až moc brzy.

Když Mlaskal začne otevírat obrovskou tlamu, ozve se zvuk připomínající vrzání dveří.

„Chovej se normálně,“ instruují rychle Germ, i když jsme to už jednou řešily. „Bude to rušné, rozpálené město plné lidí a bude rok 1855. Někteří z nich možná mají vhléd. Jestli narazíme na někoho, kdo si nás všimne, v žádném, opravdu *v žádném případě* mu neříkej, kdo jsme.“ A pak na ni pohlédnu.

Germ přikývne a pak ukáže na mou ruku, kterou jsem zvedla ke své klíční kosti. Přesýpací hodiny se daly do pohybu.

Do spodní poloviny se začal sypat písek. Jakmile se tam dostane, promění se v sytě červenou tekutinu, která plave uvnitř skleněné nádoby a pomalu vypisuje číslo třicet. Polknu. Krvavě rudá třicítka se pomalu otáčí, takže ji vidím ze všech stran. Vypadá jako malá verze hologramů, které vidáme na Vyhlídce, jenže mi to nepřipadá kouzelné – je to spíš děsivé.

Germ, která se normálně ničeho nebojí, si toho všimla a tak znervózněla, že zbledla jako smrt. Plujeme těsně u hladiny moře a k nohám nám začíná stékat voda. Je tak ledová, že se zalykám.

A pak si uvědomím, že bych možná měla pronést něco povzbuzujícího. Jsem přece poslední lovkyně čarodějů.

„Jsme na ně připraveny,“ pronesu. „Víme, kam jdeme, víme, co hledáme, a víme, že to Drobek zvládne.“

Germ přikývne a snaží se vypadat přesvědčeně. Já tu odhodlaně stojím s nachystanou zbraní.

A dochází mi, že to není vůbec pravda.

Nejsme na to ani trochu připravené.

KAPITOLA 2

Stojíme v tlamě velryby jako opárené a zíráme ven. Je třeskutá zima. Hledíme na bílou plochu tundry pokrytou sněhem, na rozeklané útesy vzadu, které se zvedají k temné obloze. Po větrem ošlehané pláni před námi se potulují duchové a sténají. Dokonce i vlny oceánu kolem nás se pohybují nějak divně: v jednu chvíli jsou klidné, tiché a vyrovnané, v další chvíli divoce dorážejí na Mlaskalovy boky.

Od té doby, co jsem v okamžiku malomyslnosti spálila příběhy, které jsem jako dítě psávala (a v souvislosti s tím pak získala vhled), jsem schopna vidět žebřík visící z měsíce. (Jednou jsem po něm dokonce vystoupila a setkala se s Měsíční bohyní.) Ale teď měsíc tam nahoře vypadá jako chladný, vzdálený mramor. Zdá se menší a vzdálenější, než jaký jsem ho kdy viděla... a není tam žádný žebřík, vůbec žádná stopa po Měsíční bohyni.

Dokonce i třpytivé zásvětí – neznámé hlubiny, v nichž se skrývají duše těch, kdo zemřeli a odešli tam – je zamlžené, jako by byl jeho růžový jas zastřen šedivým kouřem.

Pokud jsou na nebi mlžní a ostražití oblační pastýři, kteří vodí mraky oblohou, já je nevidím.

Přesto mramorový měsíc vydává dostatek světla, abychom spatřily několik siluet stojících na útesech v pozadí zasněžené plochy před námi. A ty obrysy začínají výt. *Jsou to vlci.*

Podíváme se s Germ na sebe.

„Myslíš, že tohle může být San Francisco?“ zeptám se jí.

Vypadá nejistě. Chystá se odpovědět, když vtom obě uvidíme, že se na útesech mezi vlky pohybuje jiná silueta – lidská. Postava drží blikající lucernu, která ve tmě svítí příjemným oranžovým světlem, ale po chvíli se toto světlo ztratí.

Sledujeme, jak temná postava spěchá podél útesů a mizí za rozeklaným výběžkem skály. Ať je to kdokoli, nechce, abychom ho viděly.

„Je to čarodějnice?“ zeptá se Germ.

Nevím – ale kdyby nás čarodějnice uviděla, spíš by zaútočila, nespěchala by pryč.

„Ať už to byl kdokoli,“ odpovím, „připadá mi to jako past.“

„To by nám Mlaskal neudělal,“ namítne Germ. Potlačím nutkání obrátit oči v sloup.

„Měly bychom se vrátit dovnitř,“ navrhnou.

Uděláme krok zpět, hlouběji do tepla sálajícího zevnitř velryby.

A já si uvědomím, že nevím, jak Mlaskalovi přikázat, aby zavřel tlamu, aby odplul, aby udělal cokoli. Když jsme poprvé vstoupily na palubu, udělal to sám.

„Mlaskale, můžeš nás odsud prosím dostat?“ zeptám se.

Žádná odezva. Mlaskal je úplně potichu, tlamu má doširoka rozevřenou a nehybnou. A jediné, co mě napadá, je: *Table velryba ví, že má pro Germ zajistit výtisky časopisu Pet Psychic, ale neodveze nás z opuštěné mrazivé tundry, kam očividně nepatříme?*

„Zkusím to,“ prohlásí Germ. Zavře oči a soustředí se.

„Co to děláš?“ zašeptám a stále sleduju břeh.

Germ otevře jedno oko a podívá se na mě. „Mimosmyslové vnímání. Mám pocit, že mezi mnou a Mlaskalem je spojení.“

Ale jakkoli se Germ snaží na Mlaskala napojit, nic se neděje. Ne že by nás to překvapilo. Stojíme tam chvíli v nejistotě,